

РЕШЕНИЕ

№ 1147

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11822** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. М. М. против решение по н.а.х.д. № 20211110207036/2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателна колегия, 100 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 362555/15.07.2019 г., издадено от заместник-кмет на Столична община.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, решението е обжалвано от Т. М.. Наведени са касационни основания за неправилност поради постановяването му в нарушение на закона, при допуснати съществени процесуални нарушения - чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и да отмени НП. Претендират се разноски.

Ответникът – Столична община, чрез юрк. В., оспорва касационната жалба. Иска въззивното решение да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X.-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

За да постанови решението си районният съд е приел, че на 20.06.2019г. Т. М. М. е пътувала в [населено място] с автобус на градски транспорт по линия № 94 с инв. № 2063 без редовен превозен документ и отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците. Нарушението било установено от лицето С.. Бил съставен акт за установяване на административно нарушение. Тази фактическа обстановка районният съд приел за установена въз основа на гласните и писмените доказателства по делото, които са непротиворечиви и допълващи се.

С оглед на така установената фактическа обстановка съдът е формирал и правните си изводи, въз основа на които е потвърдил оспореното НП. Съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, както и лицето, което следва да бъде санкционирано.

Решението е неправилно.

Съдът в настоящия състав не споделя извода за законосъобразно проведено административнонаказателно производство. Деянието е квалифицирано като административно нарушение по чл. 18 ал.1, т. 1, т.2 и т. 3 във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал.1 от НРУПОГТТСО . Визираната норма на чл. 18, т. 1 от Наредбата, очертава три отделни самостоятелни задължения на пътниците в обществения градски транспорт на територията на Столична община, а именно: - да притежават редовен превозен документ при превоза и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване; при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение. Неизпълнението, на което и да е от тези задължения представлява самостоятелно нарушение, за което може да бъде ангажирана отговорността на нарушителя . В разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН са предвидени задължителните реквизити на АУАН и наказателното постановление. Според чл. 42, т. 4 и 5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, АУАН и наказателното постановление следва да съдържат описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и законните разпоредби, които са нарушени. Нормите изискват да е налице единство между словесното описание на деянието и правната цифрова квалификация, както и между цифровата квалификация на нарушението, посочена в АУАН, и тази отразена в наказателното постановление. В случая, в АУАН е отбелязано, че лицето пътува без редовен превозен документ, както и, че отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър. Самият АУАН представлява типов формуляр, в който са вписани различни норми, които биха могли да бъдат нарушени – чл. 18, т. 1, т.2 и т.3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, като

изрично е посочено: „вярното се подчертава“, т. е. актосъставителят следва да подчертае, коя е нарушената разпоредба за конкретния случай. В процесния АУАН актосъставителят е подчертал като нарушени разпоредбите на чл. 18, т. 1, т.2 и т.3 от Наредбата – не притежава редовен превозен документ; не предоставя редовен превозен документ; отказва да закупи едноратна карта за пътуване и/или отказва да слезе на следващата спирка от превозното средство. В НП, издадено въз основа на този АУАН, е възприето същото словесно описание на нарушението, както и същата правна квалификация. По този начин е създадена неяснота на административното обвинение. Установеното нарушение е процесуално по своята същност и съществено по тежест, тъй като с него се препятства наказаното лице да разбере за нарушението на коя правна норма е наказано, като по този начин се затруднява правото му на защита.

Наред с горното е необходимо да се отбележи и следното. Съгласно чл. 21, ал. 1, т. 25 от ЗМСМА (нов ДВ, бр. 9 от 2017 г.), общинските съвети могат да определят условията и реда за пътуване по маршрутите на обществения градски транспорт на територията на съответната община. В тази връзка е изменена и разпоредбата на чл.91, ал.11 от ЗАвтП (изм. - ДВ, бр. 9 от 2017 г)/ според която контролът по спазване разпоредбите на чл. 24, ал. 1, чл. 24а, ал. 1 и чл. 101, т. 1 от същия закон може да се осъществява и от длъжностни лица, оправомощени от кмета на съответната община, тоест след 26.01.2017г. е въведена възможност за контрол по чл.101 от ЗАвтП от местните власти. Въпреки това Столичен общински съвет, при липсата на законова делегация, е недопустимо да създава различни от посочените в ЗАвтП норми относно длъжностните лица и техните правомощия, размера на глобата и процедурата по налагане на административно наказание, когато се отнася до извършване на проверки в автобусите от градския транспорт, както е в конкретния случай. Санкционните разпоредби относно размера на глобата и процедурата по налагане на административно наказание също са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен, а именно чл. 101 от ЗАвтП. Съгласно чл. 49 от Наредбата за всяко установено нарушение се налага глоба в размер на 50 лева. Анализът на относимата законова регламентация сочи, че общественият градски транспорт на територията на Столична община, осъществяван с автобуси е обществен транспорт по смисъла на пар. 1, т.1 от ДР на ЗАвтП. Съдържанието на посочените разпоредби недвусмислено сочи, че е налице пълно съответствие на признаците на деянието, посочено като административно нарушение в Закона и в Наредбата, когато общественият градски транспорт е автобусен, както е в процесния случай.

Съгласно чл. 101, т.1 от Закона за автомобилните превози в относимата редакция пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг документ, се наказва с глоба от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми. Градските автобусни линии са част от последните, предвид т.50 на § 1 от ДР на ЗАвтП. Санкцията за пътуване без билет е предвидена в закон. Разпоредбата на чл. 101 от ЗАвтП не е бланкетна и признаците на извършеното нарушение не подлежат на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, като за същото нарушение се предвижда административно наказание, макар и от същия вид - глоба, но в твърд размер от 50 лева, без да се дава възможност за индивидуализация на наказанието съобразно тежестта на нарушението и имущественото състояние на нарушителя. В този смисъл

разпоредбите с предмет „административнонаказателна отговорност“, в това число разпоредбата на чл. 49 от Наредбата са в противоречие с нормативен акт от по-висока степен - ЗАвтП. Противоречието между закон и подзаконов нормативен акт обуславя отмяната на НП, на основание на чл. 15, ал. 3 от ЗНА.

Разноски:

Основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на касатора за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат в минимален размер, съобразно Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Видно от представените пълномощни и договори за правна защита и съдействие, касаторът е упълномощил редовно адвокат Д. В. М. да го представлява по делото пред въззивната и пред касационната инстанция и представителството е осъществено. В договорите за правна защита и съдействие е удостоверено, че адвокатската правна помощ се оказва по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА (безплатна адвокатска помощ на материално затруднени лица). Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, в случаите по, ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА и осъжда другата страна да го заплати. С изменението на ЗАНН в ДВ, бр. 94/2019 г. беше предвидено, че в съдебните производства по административнонаказателни дела страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Поради това, съдът следва да осъди ответника по делото да заплати на адвокат М. адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 36, ал. 2 от ЗА, чл. 18, ал. 2 и чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 600 лева за – по 300 лева за всяка съдебна инстанция..

По тези съображения Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 09.09.2021г., постановено по н. а. х. дело № 20211110207036/2021г. по описа на Софийски районен съд, НО, 100 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 362555/ 15.07.2019г., издадено от заместник - кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат Д. В. М. възнаграждение в размер на 600 лева.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.

